

REVICZKY KRISZTINA

**angyal-
kavicsok**

Reviczky Krisztina

Angyalkavicsok

– versek –

Baláca Könyvek 8.

TARTALOM

ennyi volt a nyár

Csere
Luna-park
Hanglyukasztás
Hasonlóság
Búcsú nagymamától
Varázsos cilinder
Félhangok
Gyümölcstorta
Dubrovnikai háztetők
Irka-firka
Ősz-előke
Hullócsillag utáni kívánság
Önmegvalósítás
Banánturmix
Bogárvirág
Elfüggönyözve
Néhány évszak
Sajkodi u. 12.
Itatóspapír
Harle-kínok
Tüzelő
A csend imája
Megtorpanás
Egyszerű
Iskolakezdés
Téli álom
Gyerekes gondolatok
Csapó – pillanatképek
A csönd
Mandulafa hiányzik
Az erő dala
Vízöntő
Képalá

a fák nesztelen szele

Sorra
Üresjárat
Átváltozva
Árny
Nyári este
Fűz-és
Hullócsillag
Olvasói index
Naptörés
Ahogy felnövünk
Homlokzat
Tavaszi szél
Felemelő
Ebéd után
Orvosi kontroll
Széltépkedő
Gombkereső

álom-nehezék

Véletlen
Lángolás
Fütyü
Sűrített ej!
Anyag-csere
Titkos-sírás
Utóének
Artikuláció
Álom-nehezék
A pakk
Rianás
Séma
Félhold
Szemellenző
Ködverő-legények
Szublimálás
A túlvilág
Ararát
hiszek egy, kettő
Rapszódia
Keringő
Eressz-induló
Nemesfény
Nyomat
Levél odafentről
Szívnehezék
Hány szó a megbánás?
Örök mécsesek
A zöld párna
Gombdoboz
Óramester
Hiszek egy, kettő
Megfeszített fény
Sárgombóc
Forgács
Gondolat-virágzás
Lélek-tavas
Talán egyszer
Fohászkodás
Ajándék
Kalandorok
Asszonyka-bogár levele
Arra a napra
és várlak téged tudhatod
A hiányodról
Álom a hajnal felett
Megoldás
Félek a téltől
A kapunál
A kezéd

Karácsony Párizsban
Csillag-kép
Nincs ünnep nélkül
Útfényező
Fogdaráló
Kötörő
Addig
Pernye
Katedrális
Fa alatt
Híd
Hajnali fohász
A várakozás

haragos orgonák

Az én hitem
Gyurma sors
A munkácsi klostrom
A honvágy
Mégkövezés
Lyukas garas
Begubózva
Szökésben
Visszatálva
Szabadulás
A régi ház
A ló
A játszótérre visszatérve
A partomon

...mint a szótlan néma bögrék

Festő ismeretlen
Nyárkergető
Kukta
Advent
Újév előtti összegzés
Este hat után
Szálló-alany
A fehér Halál
Holtak napja
Sírhatyók
Hamvazószerda
Alkonyat
Angyalkavics

ennyi volt a nyár

Csere

Csak a macskák
ülnek a napos padra
csacsogni a halált.
A vénasszonyok
a tévé előtt főznek
szappanoperát.

Luna-park

Kerti mulatság lesz
a holdudvarban.
De mintha
pörk maradna
a nyársra
húzott rumos dió,
és összekoccan az
óriás-zöld fülbevaló,
mint két kerge
szentjánosbogár.

Hanglyukasztás

Feltalálod a kreativitás elméletet,
Hagyod, hogy bánatodat
Tánccal öblítse rólad
a hézagos kerti slag.
Aztán borítékba zárva
postázol pár almamagot
a mennyországba.

Hasonlóság

Mások vagyunk.
Jössz? Kérdem
merészen.
Hangyaként tízszeres súlyt
viszek a kiszáradt,
fűszeres melegben.
Te nem válaszolsz.
Lelapul a kedvem,

mint barackszőr
az esőben.
Ahogy combod karmolom,
úgy bársonyát körmeimmel
kord-sorokká vakarom.

Búcsú nagymamától

A busz indulása előtt
megöleltél.
A vers melletti
presszóban eldólt
kávészsákként érezni
véltém, hogy puha
pára vág bátorítóan
hátba, és orromra
koppint egy üres
páncélos bogár.
Jó utat kedves,
idén ennyi volt a nyár.

Varázsos cilinder

Rozsdás füvekkel borostázott
utak vezetnek
hozzád, a szádhoz.
Vörös álom ül szemedben,
S én belépek merészen
e virágzó jácint-hangulatba.
Bennem élsz már, de nem
látom többé arcodat.
És elfogyott, hiába
ráznék újra
álmokat a kalapomból.

Félhangok

Néha mintha tudnám
a választ, dereng, azután
hirtelen szertefoszlik
minden.
Összegubancolódnak
a hangok
zavartan szemüvegem
belső oldalán,
és megtörik,
ahogy felkunkorodik

a szél, és mint
gyerekrajzok a lapon,
fél szemek ijesztgetnek
a pamlagon.

Gyümölcstorta

Az univerzum olyan,
mint a képzelet.
Tágul, tágul, míg lehet.
Aztán összeugrik hirtelen,
mint szőlőszem
a tejszínen.

Dubrovniki háztetők

A bevezető úton eltévedve
felmentünk a hegyre,
és láttuk Dubrovnik
vöröses tetőit.
Macskák a forró
cseréptetőn.
Kutyák a forró
macskakövön.
Jól megférő
ellentétek ezek
így, háború után.

Irka-firka

A bogár a sárga
vödör alján körbejár.
Örvénylik a törvényszerűségben,
hogy mégis mozog
a Föld. Fetrengnek
a cseresznyefa lemeszelt
tövében és szállóigék
húznak el
a szélben, legyek
közt cikázva merészen.
Ceruzával húzok
a fára: aludj el, mert
itt nyugszik a világ.

Ősz-előke

A villa szúrós kertjében
piros zokni szárad botra
húzva bolondosan,
a tarka szekér mellé tűzve.
A szepezdi Cserfa soron
hús illata kanyarog,
érik a boldogság sülve,
mint sárga tök a faszénen.
Lélekvidító dolog ez,
mint a zöld-piros kockás
pokróc a hideg télben.

Hullócsillag utáni kívánság

Egy hete, mikor megszámloltam
a csillagokat, rájöttem,
hogy egy hiányzik.
Viszont a tyúkok
eggyel többet
tojtak ezután, és
a gömbölyded
tárgyakat a kamrában
gyűjtöttem.
Takarítás közben
homlokomra ült az ősz, és
kitártam az ajtót,
hadd szellőzzön a világ.
Utána ölelkeztünk boldogan,
egymásra találva a
spájj-szagú békességben.
Vicces, de tényleg ezt
kívántam.

Önmegvalósítás

Szeretnék különleges lenni.
Fehéret, vért verítékezni,
Forró sót, rideg szót nyelni,
Mégkéssett nászútra érkezni,
Imák közt emléket préselni.
Tenger karjaként emelkedni,
Isten előtt letérdelni,
Dühödt vízként kivetni
Magamból a sok kekszét,
Szétázott kagylót, követ,
Polcra tett lófejeket,

Strandpapucsot, zöld iszonyt,
Ahogy egy furcsa
Érzelem hullám szokott
Kisodorni minden útravalót.

Banánturmix

Csupasz banán fetreng
az asztalbőrön, mint egy
félíg száradt
csiga aszály idején.
A fűz szomorú ágai
söprik a csöndet,
a száraz medret, s én
apró tyúkként szemezgetek
a régi fotók mezején.

Bogárvirág

A meleg és a napsugár
jókedvet áraszt belém,
hiába hever a földön
az érvényteleenné váló
tegnap – elévült ankettként,
mit befut a repkény,
hiába beszél hozzám a
csend. Kinyílok, mint
egy virág, és repülök,
mint a fény.

Elfüggönyözve

Az égre gurul
a nap, de hátat
fordít a Ma.
Hullámok hasalnak
a párkányon. Odafigyott
a világ. Kitépem
magam tömegéből
és vérig felhólyagzott
lélekkel várom, ajkamra
üljön a fehér szó,
s szám kinyíljon,
akár egy ajtó.

Néhány évszak

Kiszárad a fű,
és a lelkem is
kiszikkad
a nagy melegben.
Közben a hűtő
hangja matat
a csendben, és
teszi hűvösre
a világot.

Sajkodi u. 12.

Péter emlékére

A szádban annyi zamat
S hajszálok között annyi szél
Szemedben annyi vitorla fehérlik
S középen a barna, aranyló
nádtorzsza tömb úszik
a Balaton tükrén.
Tenyeredben annyi kötél,
amit másokról letéptél
S a felhőkben annyi
esti csönd gyűlik,
hogymögghessék ki
végre fájdalmadat.

Itatóspapír

Nyakamba ugrik a
függönyszagú, félbevágott
reggel. Barackszínű,
extravagáns kikelet.
Szememből csordogál
a nap, miközben inognak
a gyümölcsfák: ez alvadt,
szótlán lüktetés.
Rád várva a tájba
ivódom, ahogy itatósként
áztat az emlékezés.

Harle-kínok

Gyerekként azt hittem,
a bohóc egy fura alak,
és nincs is semmi

a sok festék alatt.
Orra is csak krumpli,
ha leszedelem, nem fáj,
nem lesz véres cafat.
Ha darabokra törném,
lenne egy keménykalap,
egy pár csámpi cipő,
kifliszerű körömdarab,
és néhány ócska kacat.
És lenne egy szem, amelyik
sír és egy, amelyik kacag.

Tüzelő

Ősz van. Magas
homlokú, kénszínű fák
illatoznak. A szomszéd
ablakban fogas
kis halak
hasonló kérdések
közt úsznak.
A kötélén galamb-
szürke ruha,
mit a szél cukahara
mozdulattal ránk
terít. Avarban
lapulnak az
arche-típusként
eltüzelt forradalmárok
(lesznek még, ha várok),
s mint téli zsákban
brikettek gyöngylenek,
úgy csillognak
a bekötött tekintetek.

A csend imája

Boldog, ki a csend imáját hallja,
kinek a fényképek sárga árnya
ül szeme körül, bőre megreped,
mint albumban selyemfényű keret,
vékony fólia hártya. Kinek
megadatott, hogy rőt zongorában
lakjon egy egér, kék pongyolában
suhogjon az anyja, ha van párja
kivel tapadhat egymásra, mint fa-
levél, kiket már békén hagy a szél
és őszi mindenségbe porladnak.

Boldog, ki nem nyitogat ajtókat,
mert hazaért. Kiket simogat
álmában egy ismert mozdulat,
és muskátlik piros labdacsa int,
hűvös van, dobj hátadra pelerint.

Megtorpanás

Az órák jégbefagyott teste
is felenged.
Hóléként folyik el
könnyedén, ha a
Balatonba lesve
rám nevet
ez a sokráncú tükör
ami egy hullámtól széttörik
és olyan lesz a tó, mint
egy hirtelen meghalt,
idős rokon, aki magával
viszi a gyerekkort, azt
a képet rólunk,
amire csak ő
emlékezhet. Utána csak
ázik a parti kő
és üres a levegő
mint a távolodó vonat
utáni pusztaság,
míg árnyékot vet
a félsziget.

Egyszerű

A sznob emberek
soha nem érthetik,
mitől olyan szépek
az egyszerű
dolgok, mint
egy tábla vetés,
miért lehet nemes
a zárdai termetű ének,
mitől lesz vitorla-fehér
egy kosztalan lélek,
miként válik illatos
orgona-szóvá
a boldog némaság.

Iskolakezdés

Mint ázott, szélben száradt
hullámpapírt próbálom
egyengetni gyűrötten
a gondolatokat.
Akár első nap
az iskolában.

Az uniformist próbáltam
még egyenesebbé,
szabályosabbá tenni.

A piszkos-szürke pad
unalmából kikoptam,
és olyan furán hat
minden elsős gyerek.

Téli álom

A levél-pikkelyes föld
pihen. Kék füsttel
sóhajt fel a
kéményekbe eső
hófehér megnyugvás.
Testem illata a
nyitott ablakban
birkózik a téllal,
s fagyott talizmán-
ként koppan
az ereszre. A hangra
a jóság oldalára dől,
s zavartan léte
magányába porlik,
a pókhálós reménybe
kapaszkodó való
pedig szétszakad.

Gyerekes gondolatok

Sok dolgot másképpen
képzelttem régen.
Olyan bolondosan,
mint egy gomba
tíz katica-
pöttyel megsózva.

Ha tücsök zenélt,
úgy hittem, örömében
dörzsöli tenyerét.
S ha hallgat, csak
azért, mert lekoptak
az öröm-sörték.

Mikor ruhám kiszakadt,
azt gondoltam,
a varázs-kövektől,
amelyeket beletettem –
engedett a varrás,
azért van huzat
a zsebemben.

A narancs nyalókaszín
bicikli kattog,
mint emlékeimre
hulló eső, és suhanása
nyomán kavarog
a hamuszőke lég.

És a könyves-
polcon a gőgös
gúnárok tocsognak
hűvös-nedves
rigolyát, gágogva:
álom keseríti meg
a szád!

De nincs is katica-
szárnyú gomba,
se kopott tücsök-csülök,
sem kő súlyú huzat,
se ragacsos cukorka-
jármű, se kacsaúsztató
fogmosópohár.
Csak sok gyerekes gondolat.

Csapó – pillanatfelvételek

Feltűzöm szétbomló
kontyom. A harmonika
lassan húz a padlásra.
Szárason tátog,
mint a kitömött falak.

Széles csípőjű ringlók
hontalanul, szakadt
hálójú pókként
hintáznak.

Papírszelencébe
gyűjtöm apróságainkat:
ez egy mammut-cipőke,
egy légszaváros bogár,
egy cukorsüveg,
képkeret.

Kék üvegek sejlenek
az ablakban
áttörő fényre
várakozva, és vasalt
nadrágod gőzölög,
mint a hajnali tó.

Végtagok dadognak
érted, tenyered
beszippantom.
Fogcsikorogva
megáll az idő.

Így maradunk ölelve
egymást, mint
örökkévaló
pillanatnyi felvételek.

A csönd

Áttör a szél álló alakomon,
mint krumpli a passzírozón.
Elmeszesedett gondolataim
csontjaimról lepattognak.
Már a mész se
a régi. Helyette én rakódom
le a fotelba. Mint pára,
mely saját vizébe
fúl.

Az ég sötétre
vált, mint korhadó
dió, nagy hasú szénégető.
Nem félek sötétben,
csak az a csönd ne lenne
olyan dörömbölő.

Mandulafa hiányzik

Kezedben arannyá
váltak az ecset.
A levegőt fested,
a képpé dermedt
csendet, száraz fát,
a padláson a két cicát.
A széket, ezt a náddá
fonódó kezét, tenyeret,
mely ölébe ültet, lüktet,
ringat. Hallgat.
A táj fölé emel.
Mandulaszem-üvegen
keresztül virágzik
a kék, a messzeség.
Magányod makaccsá
tesz, erőssé. Csak
a képeid lágyulnak
el itt-ott. Egy kis
pára, halvány kontúr
és a víz, mint őselem.
Egy érintés.
Az arcomon, és
azon túl,
valahol belül.
Így festesz
mindenkinek
Egyedül.

Az erő dala

Ha lenne bennem erő!
Forró vasból írnám versem,
a maltert vérrel keverném
Kőműves Kelemenként kezelném
az áldozatot: tárgyilagosan,
hogyan éreznéd, ha e sorokon
végigtéknétesz: erősek,
mint a vasbeton!

Ha lenne bennem erő!
Hitemtől megpuhulna a
világ húsa, mint klopfoló
alatt a rántásra váró
birka, marha, pulyka, vagy
egyéb mulya kis jószág
(a halott állatok olyan furcsák...)
Ha lenne bennem erő!
Nem sírnék a harmonika

hangjától, nem dobogna úgy
a motor, mikor azt mondom:
régi szamovár...(a teát amúgy
sem szeretem már) Nem bántana
amiért összetörik egy baba
műves porcelán arca,
nem lenne érdekes Zitáéknál
a salátához járó pléhkanál.

De nem vagyok erős!
Minden mondat
fagyott tó,
s kavics benne
minden szó,
fehér jéggel borítva,
mint zsíros
kocsonyák hárttyája.

Vízöntő

Egy kis ladikban eveztem
át a folyón. Alattam
halak hűvös szája, felettem
gerle-kuncogás. Rajtam
mintha ballonkabát lenne.

Talán bézs, és rajta azok
a köd-színű, kócos gombok.
Harisnyámon vizes permet,
semmivé vált, üres tervek.

Legbelül valami megpattant,
a kívánt szavak elfojtódtak,
és most ez a fura hang-
robbanás! Szívem felé nézek,

a mellkasom megrepedt,
sósan ömlenek belőle
lélekvesztőmbe tengerek.

Ott, a folyó közepén!

Segítségért nem kiáltok,
hangom elhal, elhordják
zümögő vadvirágok.

A tájat süllyedve nézem,
mely mint szerelmes test
utoljára megfeszül.

Elbúcsúznak a gerlék ott fenn
és a halak csókja itt belül.

Képalá

Az ég darabos,
alvadt színű,
nyerspiros.

Kilépek a kapun,
s olyan leszek,
mint a falon
egy Caspar David
Friedrich festmény.
Csak hátulról látom
a dolgokat.

A hajam nem
is szőke. Talán
homok színű.
Az óra közepén
pergek, s én,
a számolatlan
idő: múlok.

Síkos üvegbe
kapaszkodva hullok
alá, hogy elkapva
átölelj és
angyal-túzzal
feszíts a szélnek,

hogyan darabos,
alvadt színű,
nyerspiros cserepek
lobogva zengjenek
a templomtetőkön.

a fák nesztelen szele

Sorra

Sorokban nőnek a répák
a kertben.
Sorok közt ülnek a szavak
a könyvekben.
Így ültünk mi is fehéren
és hangtalanul
egymás mellett a ligetben.

Üresjárat

Röghöz kötött anarchista
volnék, fukarkodva
a szavakkal.
A betűket lassan szítálom
fogaimból, számban
meglötyögtetem, akár az
utolsó korty tejeskávét,
ami forog ritmusra, tán
felborult bicikliskerék.
Az emlékek, mint a
hirtelen nyári barnaság:
kikopnak.
Végül hull rám a barack,
és éltem egy napot a
harminc év alatt.

Átváltozva

Valahol halvány harangszó
bandukol a faluban.
Kutyák hallgatnak
mindenütt a hegyoldalban.
Ruhám szélnek feszül
testemen nesztelenül,
birkózva a léttel,
míg megleli a szépséget
egy nem várt mozdulatban
ezelőtt sok évvel.

Árny

Mosott ruhákat teregetve
játszik a fény.
Látszik, amint
fehér sziluettje
a kötelekre csípteti
a feszes anyagot,
a derengő tegnapot,
a fák nesztelen szelét.
De ahogy felhajtod
a ruhák szelét,
hogy tetten érd,
eltűnik, maga után
hagyva valami halk,
reneszánsz zenét.

Nyári este

Limuzin-szőke patakban
vérzik el a dinnye
fáradt irammal karodon.
S e szerelmes fájdalom
beteges beszélgetéssé
szenderül ott, legbelül.

Fűz-és

Vérszínű érverés az élet.
A fák rőt ruhában
avarégetésre készülnek,
s meghívják téged,
az őszi füstöt, s pár
vendéget.

Hullócsillag

Olyan a zene,
mint az élet.
A végén megtapsolnak.
A felmosóvízben
éppen a hattyú
halálát játssza
egy őszi légy.
Hát ide, ide
hullnak a csillagok?
Szederjes bogyók,
és ragadós legyek
közé?

Olvasói index

Az előbb fekete kutyának
néztem az árnyékomat,
amint éppen meghunyászkodik.
És az eddigi jóllakott,
egyszerű boldogságot
gondolkodás váltja fel,
hogyan vajon miért
van az, hogy többnyire
kórházban olvassák verseimet?
Szem-, sérv-, vagy lélekműtét után...

Naptörés

A fehér krétacsíkok
mögül ősszel a
falevelekbe költözik
a sárga nap.
Belevénülök a
huzatba, és
levetődnek a
fűbe a tépett
nap-darabkák,
s zizegve betör
a tél.

Ahogy felnövünk

Emlékeket hord a képzelet,
fennakadt zacskók közt zászló-
szárnyú lepkeként billeget.
Az idő szépít és ápol,
így lesz festett tükör az igazságból.
Miközben öregsünk, mint őzet
a felvillanó neon
reflektorként elvakít a tegnapon
érett halhatatlan vonzalom.
Bármilyen komor,
bármilyen indiszponált,
örülünk a múltnak, mint
egy amnézises elefánt.

Homlokzat

A vizslaszínű ősz
kerítéslécei közül
kiles egy kutya. Értetlenül
nézi a sűrű mohán
megnyugvó vörösarany
fényt, mely ügyetlenül
elcsúszott
a megkövült sorsok,
a templomtornyok
homlokán.

Tavaszi szél

Felismer az eső,
ez én vagyok.
Alattam nárcisz,
orgona, frézia.

Valcert játszik
a szél, valami
finom vonalú, csontos
hangszeren. A
dallamot megszakítja
a templomból
dörömbölő ima.

Rózsaszín hóval
virágzik a fa,
melyen fennakadt
pár emlék-karika.

Felemelő

Szív alakú sütőformát vettem.
Egy forró légörvénybe
kapaszkodva a kuglóf felemelkedett,
mintha dobbant volna,
aztán megrepedt.

Ebéd után

Ifjúkorban meg sem torpan
a jókedv. Bárhol is van, a
Halálnak háttal állsz. A rest,
szőke fövény talpadra, test-
edre simul, úgy kényeztet.

A tó vizén csónakorrok
kutatnak kikötői szutykot,
mint a vad, mindenre elszánt
kacsák a moszatfelhők hadát,
kergeted az órák múltát.

Ifjúkorban rólunk szólnak
a dalok. Páran dúdolnak
könnyű, nyári ebéd után
a metró egyik járatán.

Észre sem veszed, amint az
élet üvegeként felborul
és belőle a bor vonul,
hüppög feltarthatatlanul.

Orvosi kontroll

Dominóként egymásra
dőlnék, várunk a kórházi
folyosón. Erre ítélt az évi
vizit a pisztáciára
meszelt sarokban.
Lassan előveszem
a foncsorozott ezüstrudakat,
palacsintát csomagoltam
neked. Engem meg
lelkesen arcon fröccsent
a narancsillat.
A vontatott procedúra
után mi megyünk vizitelni.
Azt a régi házat,
mely lövésektől himlő-
helyes, de a lázát
sose mérték, pedig
ha a szél fújja,
most is kín rázza
leszakadt redőnyeit,
égben ködlő szemeit.
Még most is felismer,
ahogy ablakán benézel,
visszatükröz retinája,
s úgy felejtett, nyitott
manzárd ablakával int:
viszlát, jövőre ugyanitt!

Széltépkedő

Alacsony, földszagú
ablakok mellett haladok.
Ezek idegen házak,
és idegen ablakok.
Egyikből fehér
függöny csap meg
sütemény illatú
meghittséggel. Kiflik
húlnak az asztalon.
Cukros, selymes
eleganciával. Bentről egy
régóta megállít,
zörögve zenél.
Az idő rózsállik.
Odahúzó egy sámlit,
és hallgatom:
Tik-tak!
Húl a kifli.
Tik-takk!
Elfújja a szél...

Gombkereső

Amikor bajom volt,
zenével, tánccal próbáltam
kúrálni magam,
mint egy vonagló
Sámán a lemenő
napban.
Aztán rájöttem, hiányzik
egy gomb az életemből.
Tudod, ami a léthez
kapcsol. Aztán
takarítás közben
megtaláltam a mosógép
alatt. Kék volt,
s engem akvamarinra
festett a boldogság.
Pedig az inkább az
ábrándozás színe. De
ki tudja, melyik kék
áll hozzám közelebb,
és jobban az alkalomhoz?

álom-nehezék

Véletlen

Minden esetleges,
mint amikor a
zivatar első cseppje
kezedre hull.
A Te kezedre.
És ez jókedvre derít.

Lángolás

Dalol minden ünnepelve
azt, mi feltámadva fáj.
Lágyan bömbölnek a csigák
a göndör, hullámzó zajon át.
Unom a szikkadt csendet,
Napalm-rezsóval teszek rendet
a csigaház szalonnás konyháján.

Füty

Cicafiúként végignyúlsz
a bágyadt kanapé
forró huzatán,
és szőke boldogság
szól utánam az utcán,
hogy ráérek holnap,
meg holnapután.

Sűrített ej!

Ígéreték árnya
vetül a fára
miközben csöndben
uborkát ropogtat egy
égi nyúl – mintha
tompán dörögne,
vagy csak megakadt
a kopott hanglemez?
Sovány vigasz dagad
számban és okosan
elvermelem a krumplival

együtt éneket,
kiteszem a kirakatba
huszonöt évemet,
tessék, itt a kémcső,
bárki vizsgálja meg!
Próbáljon okulni,
aki apró gombóccá
akarja gyúrni
az amúgy is granulált
életet.

Anyag-csere

A vonatkerekek
szájukban meglötyögtetik
a síneket
(ahogy mi reggeli
hangulatban az
utolsó korty tejet),
s roppant, ósdi
vasfoguk közt
még az idő is
megremeg.

Titkos-sírás

Múltkor, mikor a
7. pecsétet törtük
fel videón,
odaszögelve néztük,
ahogy kölcsönként
figurákkal
játszik kirakókat
a Halál.
Itt, ez vagyok én,
ez a futó meg: a
szomszéd kutya
a sakktábla
közepén.

Utóénekek

A ház üres,
réseiben él a
múlt idő szaga.
A vasárnapi ebédek
hátadra ütnek:

nincs már
forgácsdíszes
mandulatorta,
a sűrű habokba
gombostű van szúrva,
mit utálkozva
vissza öklend a halál.

Artikuláció

Körben döngnek
a legyek. Kék
frottír köntösömben ülő
duzzogó virág volnék,
ki megsértődött,
mert a nyár rőt
őszre vált?

Ernyedő fémlemez
dalolása az idő-
változást jelzi: a
postaláda, a kuka,
és drótozott csontjaim felől.

Álom-nehezék

Háromszögű felhők csúsznak
koordináta horizonton.
A tengelyek szerepe
változó. Annyi minden
van a levegőben:
fagyott citrustól a
romlott forradalomig
skáláznak az illatok.
Sztaniolpapírba csomagolt
hold tátog a színpadon
nótázva, és mellbe
vág a kipréselt
hangvihar. S én kint várok,
míg kifakulnak
álmodon az árnyak.

A pakk

Apám 70 éves,
s találgatom, mégis,
mivel lepjem meg?
Aztán döntök.
Postára adom
érzéseimet,
rajta törekeny
félirat, express
és ajánlva megy.

Rianás

Sarokban állok
és morzsákból
verset fabrikálok.
Közben a hátam
mögött állók
csúfolódnak,
„Süti, süti pogácsát!”
Jó papként
bűnbocsánatért kiáltok,
és én sem tudom,
ők mit cselekszenek.
Aztán hirtelen
jött csend didereg,
a tücskök hallgatóznak,
csak dohány püsszeg
ujjaim között,
és hangos recsegéssel
húzódnak összebb
a mellbimbók.

Séma

A mai siratófal már
nem szakrális jellegű.
Egy kocsmai pultnál
pár részeg dülöngél.
Felismeréstől fuldokol
a haldokló szél,
hogyan vésett klisékkel
mosnak tisztára
az imák, de izzó
lávaként öntjük magunkra.

Félhold

A kockázatot vállalom,
hogy a párnámba varrt álmok
kiszabadulhatnak azzal, hogy
görcsösen próbálok kilopni
pár madártollat a huzatból –
talán azzal felrepülhetek
és lehet, hogy míg felkel
a pattanásos reggel,
a levegőben tart
a mozdulatlan képzelet.

Szemellenző

A szemébe tenyereltem,
hogy lássam a menetrendet.
Aztán ültem a buszon,
és elsuhant mellettem
egy utánfutóba
szorított barna
színű ló.
Hirtelen letörtem,
mint egy hűtlen
köröm, bevetve a
körömágyat friss,
piros vérrel.
Tenyerembe hamuzok
és a lóra gondolok,
ami barna, mint a
te szemed.

Ködverő-legények

A számból az unalom kilóg
és dohányillatot áraszt.
Aszfaltszürkén tengnek
napjaim.
A hó alatt nem zavar
a piszok.
Nem vágynak rám soha
a csillagok.
Ajándék lóként illemtudó
vagyok.
(most voltam fogorvosnál.)
A ködbe, mindenbe beleolvadok,
amibe akarod.

Szublímálás

Csomós kóccá alvad szívem.
Célok, okok, érvek
nélkül. A darabos hideg
dobbanva ér fülembe,
ahogy víz az ereszre,
csöppen a sűrű vér.
Öklendezve vigasztalódom
egy üveg mézédés befőttben.
Kotorászva nyitnyikékre
vágynom, de csak
a tyúkok vonulnak
dacosan az ólba.
Lehangolt zongora-
arccal falsolok
fájva az égre.
Valami csillagfújta
kormos út fojtogat.
Talán meg kéne
komponálni a dalt,
amit éneklek majd,
ha olvasom az
utolsó oldalt.

A túlvilág

Furcsa álom volt.
J. A. felemelte a fejét
és a vonat után intett
víg kedéllyel. Nyakáról
letörölte a vért.
Fütyülve, elegánsan lépett
ki foltozott nyomorából.
Harangvirág-kondulásban
az ágyásra feküdt
és álommal takarózott.
(nem szakadt már tovább)
Csak a lekaszált
fűszálak elesett testén
száradt porrá a fény.

Ararát

Ha Jézus most születne,
vajon felsírna-e?
Vagy csak hallgatna,
s az orvos a hátára vágna,
hátha torkán akadt
a kétségbeesés, esetleg
azt mondaná: Isten
hozott kisöreg?

Manapság a templom
is bezár éjszakára,
középkori sötét árnya
végigsimít az aszfalt-
szürke galambokon,
de nincs itt már sem
hegy, sem olajág.

hiszek egy, kettő

Rapszódia

Beteg tárgyak sajognak ma,
és kukákra borul sírva
a szerelem.
A gordonka hajlékony bájára
gondolok,
mit áhítattal átölel
a nedves szél.

Keringő

Vad, buja ritmusra
ébredek és kérlek,
táncolj ma velem.
Apró borostaként gyötörlek,
hogyan kövesd
a kemény zenét.
Hempergek rajtad,
mint utcán a szemét,
mély lélegzetet veszek,
mint a zöld vödör
a kútba dobva,
mielőtt víz alá bukna.
De bezáródik előttem
hideg tavad, jéggel
rekeszt ki, tudva:
én sohasem
leszek páncéltörő.

Eressz-induló

Csókocok csicseregnek
hátamon. Valahol légüresen
csattog egy madár.
Vörös karmokkal öntöm
le öltönyödet,
és kapkodnak a gombok
önfeledt-megfeszülten.
Verebek fészkelődnek
az ereszcatornában,
apró csőrük is koppan,
ahogy testüket
igazgatják.

Nemesfény

Meredek fájdalmasan
nyirokcsomóként.
A gyertyák meztláb
hullanak szét.
Gőz szökdösik
a tenger vizébe
vissza.
„Milyen szép most” –
mondom, s te
érted, mire
gondolok.
És fényleni
kezd a súlyos,
rézarany megbocsátás.

Nyomat

Holnap előtt, vagyis ma
elkelne egy kis ima,
őszköszöntő üldögélés
a gyenge napon,
beszélgetés csak úgy,
szerelmi alapon.
Jó lenne mindezt
bezsúfolni ebbe a
levélnehezékkal
lepréselt napba.

Levél odafentről

Egy padon ülünk.
Muslincák és molyok
vitorláznak a kovászos
uborkalé színű vízben.
Nap bimbózik a
sárga bokrok ágain,
Isten ábrádozik
az emberek álmain.
S felettünk megbomlik
a gesztenyefa-palást
s lassan, egy levélen
az esti csöndbe siklik
egy bársonyos Ámen.

Szívnehezék

Kávésészéket aggatok mellkasomra,
hitegetve, magam becsapva,
hogy ettől olyan ólom,
ezért nehéz annyira,
amikor felállsz, és elindulsz
újra.

Hány szó a megbánás?

Mintha szivárvány lenne,
de csak a pillán törik
meg a szomorkás tény.
Karodba simulni
észrevétlen, az idővel
lassan múlni.
Lassan, mint a
harmat-érintés.
Ha kell, átszököm másik
világba, utánad kiáltva:
Várj, jövök én is!
Beköltöznék egy virágba,
legyek sárga remény
gomblukadban hurcolászva.
Neked.
Csenddel, szelíden büntetsz.
Az üres kotta
furkósbotlal veri a
taktust szívemen dobolva.
Te csak mosolyogsz
tovább, csendesebben,
mint bárhol bárki más.

Örök mécsesek

Lelkem helyett,
amit rád lehelek,
száll feléd
valami sejtelmes,
női köd, és
légnemű vágyakat
közvetít.
Beterít minket
egy pléd-zöld
hangulatpalást,
és olajos fénnel
ég szemünk,

mikor tenyényi
templomként
fogjuk meg egymást.

A zöld párna

Kis borostádon
bársonyzöld zamat.
Csüggedten lóg a tévé
csatlakozó zsinór,
a harang már
vecsernyére szól.
Indulsz.
Aztán ábrándozva bevetem
magam levetett
ruháid közé.
Megszaglászom párnád,
mint zsömleszínű
korcs-kopó.
S hozzád köt minden,
ami nyilvánvaló:
hogyan szeretlek.

Gombdoboz

Az egyszerű
dolgok nyugöztek
le mindig.
A fadoboz festett
fedéllel, repedezett
fenyőkkel tetején.
Anyám ebben
a leszakadt, csere,
és hontalan gombokat
tartotta. A
misztikus világból
néha kivált egy furcsa,
koppanó darab,
s én elragadtatottan
kiabáltam: Milyen gyönyörű!
Ezt az egyszerű,
tisztán örömet érzem,
mikor kezedbe
csippented államat,
és azt mondod
fénylő gombszemekkel: Te!

Óramester

Forró a homlokom,
mint egy kistestű madár.
Görnyedten ülök, akár
egy harisnyaszem-szedő,
aki szemüvegen át
is káprázik már,
és titokban néha
összekacsint a
harisnyán lévő
megszokott lukakkal.
A nap tükörvert
fénye siránkozik
arcomon. Hiányod
felkap, lelapít,
meggyötör.
Aztán megjössz, virágport
sóhajtanak lágy titkaink,
s te átöleled 25 évemet.
„Elmés kis szerkezet.” –
mondod, és szívemre hajolsz
babrálva, javítva
a kis motort.

Hiszek egy, kettő

Szökünk ketten,
mint két szerelmes
kutya a ligetben.
Kiosonunk a
hajnali fénybe
csavarogni a
világ erkélyére.
Elkocogunk a
sarki keresztig.
Felnézünk a csíkos
dinnyehéj-égre,
és a megjelenő
vörös lékre.
Versenyzünk, kinek
pirosabb a füle.
Egyiknek tulipán,
másiknak kabátgomb-
színű.
Aztán haza-
kísérjük egymást.

Megfeszített fény

Veronika kendője
egy rozsdás szögre
akasztva lóg a
konyharuha mellett.
Vágyott, drága tenyered
lélek-karámként terelget
karjaid felé.
S mi egymásra
próbáljuk arcunkat,
mint két,
illeszkedő lenyomat.
Boldogan öleljük
egymást, míg
váznunk tükrén
felemel, megfeszít
minket
a fény.

Sárgombóc

Három napja sírok utánad.
Könnyes buborék a bánat.
Lábujjaimba gubancolódik
csutak angyalhajam,
mert levágtam
szálanként a földre,
és búsan szőkéllik
a kék mindenségbe.
Megtisztulnék,
csak valami nagy-
nagy eső kéne.

Forgács

Őszi ködbe szenderül
sétánk a templom körül.
Most is belesünk
a sűrű kulcslukon,
s önfeledten keresünk
a szőlő szagú padokon
néhány vésett, féltett
kincset, gyerekcsínyek
nyomait a szüette évgyűrűk
eljegyzései között.

Gondolat-virágzás

Tavaszi, sétáló
idő van ma,
nem csoda, ha
megindult a
gondolat-virágzás.
Kezemre száll
egy göndör bogár,
S én sikítva
tartom feléd:
Segíts, repítsd tova!
Te nevetve
hessented, és
kapod el e remegő
leszállópályát.
S hajam a széljelző,
mint egy piros-
csíkos zokni.
Kér, mutat, integet:
Csókolj meg,
csókolj meg!

Lélek-tavas

Apró csodákká szeretnék
porladni ujjaid alatt.
Halvány semmiségek
közt heverni, rajtad
megpihenni, mint
egy nemes gondolat,
egy fennakadt pihe
a fán, egy fáradt-szőke
hajszál a pulóvered ujján.

Talán egyszer

Ha ígéretet tettél volna,
számon úgyse kérném soha.
Nekem elég, ha látom,
pár méter a mennyország
míg itt vagy. És várom,
hogyan egyszer elvigyél oda.

Foházkodás

Ha fognék egy aranyhalat
én nem kívánnék csodákat.
Csak egy kis sovány maradat,
melyet a szél álomba hajt.

Kérnék szép, sárga piskótát,
gesztenyék görgő illatát
és kéken szálló lággy virág
felszökkenő sóhaját.

Szeretném, ha megöregszem,
hogy Te fogd szorosán kezem
és várjak, mint húszévesen:
csillagot a szürkületben.

Ajándék

Karácsony reggelén
felébredve szeretnék karjaidba
simulni, mint eső után a
csendes aszfaltra egy
nedves falevél.
A hajnali fény és a
pára megtörne
az üvegen várva,
és a fehér falon
az ablakom
két angyal-szárnya:
mintha egy tiszta
könyv lenne
felettünk kitérve.

Kalandorok

Tudom én, hogy a
Jóistennek bizonyítás
szüntelen. De hidd el,
ő így is tudja!

Tudom én, hogy a
szabadság vágya
neked maga a
levegő, amelyet
hangsebességgel
berepeszthetsz
Tudom én!

Azt is, hogy a
hátizsákos túra
mit jelent neked,
és nekem is!

Elszántan felkerekedünk
a francia
kastély-világba,
és szalmakazlakban
eszünk bagettet
majd akár kétpofára.

Nevetve futunk fel
a tengernyi sziklára,
hogy sós szélben
integessünk: „Istenem!
Itt vagyunk!”

Tudom, tudom én,
hogy vonatra
is várunk, és a
pályaudvar nagy terén
lesz egy fa,
ahol a fekete rigók
kapkodják majd szemüket.

A vonatról megcsodáljuk,
hogy milyen a
föld, s az élmény
színe – az aranyló kalász.

És a borvidéken,
hol az óriás-
hordó olyan,
mint egy nagy,
kidőlt krumpli,
fárad

Asszonyka-bogár levele

Csendet lehelnek
rám a falak,
S én fuldoklom,
mint halak, ha
szárnyat kapva
felhők közt
tolakszanak.
Minden egyes
mozdulattal
sajgok érted,

almás rétest
nyújtok, húzok
száz vagonnal
elkerítlek
magamnak.
Est-melegben,
s a te kezében
pihen boldogságom,
játszik a kiságyon,
4 levelű lóherét
gyűjt pajkosan
egy álom, miközben
én jókedvűen
a fenekem riszálom.
Sutyerák módon
dorombolok, mint
a macskád, ha tejjel
színültig telt a tál,
aztán szemedben
pihenek bársonymélyen,
mint egy törött
kisbogár.

Arra a napra

Ma virágot kaptam
Tőled, Kedves!
Te pedig
kaptál egy enyhén
kapafogú szívet,
és egy káposzta-
lepkés fiolát.
A közös konyhánkban
lesz a helye.
A fürdőben
a tükörre én
majd teszek
egy öntapadós
katicabogárkát.
Csak picit, ekkorát!
Táncolunk, jó?
Egy-két-há'
Egy-két-há'
Szeretlek, szeretlek,
itt leszel nemsoká'!
Áprilisban.
S én úgy várom,
mint aszfaltba égett,
maszatos sziluett

a feltámadást.
Szerelmünk kéz,
mely ölel,
magához von,
és gyengéden szorít.
E kéz Te vagy.
E kéz a világ.
Mindörökre.

és várlak téged tudhatod

A hiányodról beszélek.
Fekete varangyos béka,
földszagú múlt a
köd, mi rám ül, ha
íves köldököd távol
csodálkozik a világra.

Téged foglallak minden
imámba, mint gyémántot,
opált, gyöngyöt
tisza karátba.

Gyöngéd barna szemed
vajon párolt
franciás könnyedséggel
simít egyet
a szerelem burkán,
ránkos ruhámon.

Pajkosan szakítom
és nyújtom át:
Tessék, harangvirág!
Hiányod kiszakít
a tó vizéből, mint
tükörképet
a tovalépő alak.
Kérlek, még egy percet
Maradj!

Megragadlak,
s úszunk a fényben
mint legyek
a kint felejtett mézben.
Oly édes, ha
nézzük a csillagokat
és választunk:
az a miénk,
az a villogó kis pont!

Boldogan kacsintunk
rá vissza, és forgunk,
mint a ránk borult
ég-szekér alatt
a huzatos kerék.

A szemedben nézem
odafönt a
kondenz

A hiányodról

Olyan vagyok
nélküled, mint egy
ráncos madár,
aki lóg
megfeszítve a cél-
keresztben.
Csak nézem a
fényes térdemet,
mintha neked
írnék rá – ahogy
néha a hátadra
karistolva – apró
kis szavakat.
Egy albínó
szemölcs árnyékát
keresem húsnek,
aztán redőnyként
hirtelen lerántom
szemhéjamat,
hogy az álom
se találjon rám.
Az ablakon át
hirtelen vizes lett
pókszagot dob
felém a kert,
mint az éj az
esti fényeket.
Lesem az eget.
Üzenj, karistold
össze a szememet!

Álom a hajnal felett

Hogy is mondhatnám?

Hogy minden álmomban
kinyújtom utánad
sóvár karom,
s azt kívánom:
legalább hadd legyek
egy bölcs lépcsőház,
hogy ujjbegyed
naponta érintsen meg.

Magad után
csendet hagyva,
mely lépteidet dobja
falaim közt
lépcsőről lépcsőre
koccanva, én olyan
házad lennék, ahová
csak megérkeznél.

Én vinnélek,
ahová csak akarnád.

Néznénk, ahogy
a fáradt-nyugodt
mező sárgára érve
megtelik tartalommal,

megmutatnám a Moszkva
folyót, melyet összekócolt
szertelenül a szél.
Ahogy én kócollak
csendesen, szerelmesen.

Megoldás

Szőnyegbe csavarva
konokul csuklik
a kérdés sarokba
támasztva, a sámlí
mellett, hogy mi
ez a szemcse
a papírlapon,
hogy miért megy
kavics a cipőmbé,
hogy mikor jössz végre?

Te kiporolod
a szőnyeget,
a sámlit a
helyére teszed,
megitatod a
csukló kutyát,
a füzethez tollat
adsz. Azt mondod,
nem cipő ez,
csak szandál,
a kavics kiesik,
és én örülök,
hogy itt vagy, itt
vagy már!

Félek a téltől

Bevallom, félek
a téltől.
Mert szeretlek
és hiányod behavaz.
Mert szeretnék
együtt lenni veled.
Magányos vagyok
nélküled, mint egy
szerelmi fohászt
zengő minaret.
Félek a hinták alatt
földkopásba fagyott
lábmély pocsolyáktól.
Mert ha fagy,
nem használhatod
a kocsidat.
A félelem behajlított
térdként dagad.
Szeretném, hogy
minden szavad
visszhangozzon bennem,
minden szép
oldódjon szemedben,
hogy minden percnyi lét
közösén teljen.

A kapunál

Az elfolyó fény tükrébe lépve
futok utánad, lábam
megbicsaklik, mint
az elcsukló bánat,
egy árva barázdában,
melyet borostád szúrt
az érzékeny ezüst
foncsorú üvegre,
amikor a vissza-
pillantóba néztél.

Körben boltíves kőfalak
tátognak, mint én.
Mint én: éltető víz
után a halak. Utánad.
Fúj a karcos szél,
s a homok verése
pofoz arcomon.
Az előre hajló tárgyak
Corpusként figyelnek.

Végül engesztel egy
selymes fényű kereszt.
Röptöm megszakad.
Csak az összeakadt
szárnyaim adnak
magasröptű feszt.

A kezed

A kezed érzem arcomon.
Óvsz, mint gyöngyét
a kagyló. Ívelten
rám borulsz.
S hozzád kapcsolódom,
mint szárnyhoz a bogár,
országhoz a határ.
A kezed érzem arcomon.
Párna helyett
is ott vagy, s ha ébredek,
tovább mintázzuk
egymáson az életet.

Karácsony Párizsban

Ha most Szent
Mihály útján járnék,
a párizsi szél fújna
utat, az ajándék
(mit karácsonyra
keresnék nagy
gonddal neked)
engem találna
meg, ahogy
a múltkor is.
De e város
összes fénye
kevés lenne,
hogy világot
gyújtson bennem
nélküled. Belepne
„az idő moha”,
s befogadna
a Szajna-parti
nemlét kapuja.

Csillag-kép

Játsszuk azt,
hogy talált tárgyad
vagyok! Felemelsz
és elviszel.
Kóbor szárnyakat ültetsz
hátamra, s ha azt
mondod „hopp”,
egy álmod megvalósítok.
Ha akarod, megverekszem
a fényvel, veled lélegzem,
mint a zene. Vagy
leszek szívós szingularitás,
s bennem eltűnnek majd
a csöndnek számtalan percek,
s a múlásra kárhozott idő.

Nincs ünnep nélküled

Elefántkönnyek zörögnek,
mint üveggolyók, felfele
hullva az égre,
egyetlen hang a
remény süvítése a
kulcslukon át lesve:
talán eljössz,
akadályokon át, sietve!

Csak nézem kint
a fa ágait.
Még emlékeznek
láblógató súlyomra,
s csak nyögnek
ők is fájdalmasan.

Kerek cseppben
görbül a megváltó
világ, s keskeny csíkban
folyik elcsigázott
teste arcomon.

Vonyító süteményhabok
dobnak fejemre
ünnepi koszorút,
s kosokkal töröm
meg a dióban
rekedt csendet,
de helyette feldarabolt
kagylók hullnak
tenyerembe, s a bűgás
bennük – mint a telefonban –
szakaszosan megalvad.

Nélküled a cukor is
csak édes szagú bomlás,
árván ülök,
mint kutya fülének
végtelenbe lógó csücske,
üres vagyok,
mint a fogzománc,
gondolatom tenger,
s a fekete habok,
mint ököl, verik
a partokat.

Útfényező

Lemosom rólad,
ha szóömlenyek
dagonyáznak lelkedén.
Csöndre intem
az időt, miközben
zavarában ujjperceket
ropogtat. Citrommal
dörzsölöm, fényesítem
a májfoltos utat.
Megtérítem a
kegyes sorsot, ha
kegyetlenkedik.
Napsárga csokorba
kötöm, mikor
avarrá érik
a nyár. Telepíték,
ha nincs elég
vers a tóban.
Stoppolok, ha szakad
a membrán,
valóra váltom,
ha emlékeid álmodtad.
Tüzet rakok, hogy
az Iszony elégjen,
minden kint
vállalok helyetted,
hogy boldoggá tehesselek.

Fogdaráló

Most megy le a Nap.
Még a könyvespolcba
is belekap,
úgy tartja magát,
de végül kitöri
rossz tejfogát,
és az eget előnti
a vörös fájdalom.
Úgy mennék,
futnék utánad,
mint egy kislány,
kit felnőtt bántott,
sietve, elesve, karodat
keresve. Átvágnék
ezernyi akadályon:
pók által
körmön-font hálón,

könyörtelen kamionok
tülkölésein át, el-
kerülve a lélek-szítát,
a tisztító szél
hátán utazva,
ima-esőtől behavazva,
egy kiszuperált
székre rogyva
érkeznék meg hozzád
vágyakozva, arcom
emelve tenyeredbe,
hogyan megpihenjen
ezer ránca,
hogyan szemedbe
nézve táguljon
számomra Világ!

Kötőrő

Keringő holdként
körülvészlek, a
nyár eleji kertben abroszt
teríték, mert főztem
neked.

A forró köveken
pihenünk lihegve, mint
majd a tengeren:
két nagy boldog,
jóllakott tarka gyík,
talán leguán.

Tavaszszag van,
egymásra találunk
minden pillanatban,
mint egy mély,
megváltó fohász, mely
kivirágzik, aranylik
szívemen,

ahogy a kukorica-ház
áttör a ködön,
vagy a hóvirág
a fagyott kövön.

Addig

Mocsárként csámcsog,
benyel a fény, miközben
rigók közt leslek
örök fűszagban,
türkiz-levelek
közé bújva szorosán
átölel a várakozás.

Amint meglátlak,
édes gyümölcsként
viselkedem, a fák
közül intek, csücsörítetek
mint a cseresznyék,
melyeknek csókra
húz tapogató, vak
szája.

Aztán zivatar lesz.
Felemelt karral
bámulok utánad,
és szkanderban mindig
lenyom a bánat.
Télre elzárt növényként
a négy fal
közt vegetálok, míg
újra ajtót nyitsz,
s melletted állok.

Pernye

Mint láthatatlan liszt-
vagy portakaró rakódik
hiányod elém egy hegybe.
Fáj a fejem, de nem
segít a fájdalomcsillapító,
hiába a végtelenbe hajló,
jótékony szitálás, akár a
manna. Száradó énem
nyüszít lábam alatt, üvölti:
Annyira akarlak!
Az életem fehér anyag,
mit kezded formál, szab.
Ez lesz majd az esküvői
ruhám, s egyszer halotti
nyoszolyám, abban hamvasszanak
el, hogy lehessenek átlátszó
liszt- vagy portakaró.

Katedrális

Előtted térdelek,
hozzád bújva.
S mint oltár előtt
szoktak, súgva
mondom neved.
Félig rogyva
hallgatom a
szent melódiát,
ahogy a szíved
köszön átkopogva.
Fohászra kulcsolom
karom, nyakad
köré, eleven
gyöngyként, rózsát
tűzve hajamba
töviskoszorúként.

Fa alatt

Ott ültem a fa alatt
és az önfeledt cseresznyeszemek
kottahangként emelkedtek
felém, mint valami messzi,
lázás szólama a nyárnak:
könnyű, édes, ropogós.

Most is a fához térdelek,
de nincs nyoma gyümölcsnek.
Madarak dadognak
zavartan, opálszárnyon
billeg a csend. Csak a magok
zörögnek, míg mozsárban
töröm a tegnapot.

Híd

Szeplős orrom akár egy
szénával megdobált hegy,
melyen őszi fák vöröslenek
s körülöttük oroszlánszínű
a kiégett, elizzott fű.

Szemüvegem rajta a híd
két szemem – két völgy között,
melyekben komondorként őrzök
egy őz-színű tekintetet
ahogy mellém ülsz végre
puhán a pamlagon, mint
a holnapok reménysége.

Hajnali fohász

Itt fekszem melletted,
reggeli fények feszülnek
homlokunknak: kosként
birkózva az éjjel álmai
a józan valóságnak.

Édes nyál ül szánk
csücskében, valami hang
fürdik ott a mélyben,
valami reménykedő kis
sugár, halk nyöszörgés.

Szájtátva ébredszünk. Itt
fekszem melletted,
örök mennyasszonyod és
ahányszor elmész,
örök özvegyed.

Halott hóként
fekszem takaródon, s
mitől elolvadok:
vágyom a meleged.
Hajnalodik.

Madarak sírnak
a tisztasínű fák
között. Olyanok,
mint a nyikorgó szárnyú
malomkerekek. Éjjel, ha

sül a kenyér, újra
szállok én is majd,
akár az imának
szánt gondolatok.

A várakozás

Úgy jöttél az életembe,
mint a kedves felismerés:
Hát Isten mégis létezik!
Hát mégis szeret?

Úgy imádom a kezed!
Ha szorosan fülemre teszed,
mint kagylón, átzúg a múlt,
akár a tengerek.

Minden napom azzal telt,
hogy téged lestelek,
az enyém mikor leszel.
Üres bölcsőt ringattam,
benne felhalmozott álmaim.

Csendes havazás az élet,
a napok elfutnak előled,
s a gúzsba kötöttek döntése tied.
Egyre nő bennem a feszület.

A feketék és fehérek
valami szürkéséggé vegyülnek,
és átlépi a nemlét
vékony krétakörét.

Keresem az állomásokat,
de vonatom vakon fut tovább.
És nem értem a változást,
miért a cél előtt állunk
meg hirtelen?

Az idő valahogy
elcsúszott bennem.
De áthallatszík rajta
Vivaldi és Debussy vihara, a
francia és ír kocsmák dala,

miközben karjaidba veszve
vártam rád kétségbe esve!

Úgy szerettem volna, ha
vonásaid felismerheted
egy életen, melyet én adnék neked,
ha lenne legalább
egy közös karácsonyi vacsoránk,
ha ismerném az anyád...

Szerettem volna, hogy a
legszebb pillanatban
ne suhanjon rajtam át,
milyen rossz lesz, mikor
el kell menned
és felveszed a ruhád.

Szerettem volna, ha
együtt győzzük le az akadályt
és kényelemből nem
várjuk a csodát.

Szerettem volna, hogy
minden naplementét
együtt éljünk át,
s ahogy anyámék,
átkaroljuk egymást.

Mindent tőled kaptam,
mindent őrzök magamban,
míg élek. Részem vagy
és maradsz mindig,
mert szeretlek.

Velencei nászutunk elmarad,
gyászúttá változik, s a sóhajok
hídja szívünk alatt leszakad.

haragos orgonák

Az én hitem

Én hiszek Istenben.
Hiszek.
Közben térden
csúszik a szeretet.
Hiszek.
Lukas házak
közt zengik
szétlőtt szelek
azt, ami sok
éve fáj, hogy
aludni vágyik
a tűz.
Hiszek.
Sötétben ülve
várom, hogy
teremts bennem
világot, mert
ha nem, valahogy
kimarad belőlünk
a megbocsátás.

Gyurma sors

Emlékszem a régi délutánokra.
Hangosan ketyegett az óra.
A narancs-csíkos nap lustán,
mélázva ült a rolóra. Hintázott.
A tévében néha adás is volt
a gyurmán kívül, amit beletömtem.
A lexikonba meg „A” betűket véstem.

A lisztes képű konyhában anyám
főzött egész Szabad Európára.
Ha volt, mohón ittam a kvászt,
a család meg frászt kapott
az új kő-gyűjteménytől a ritka
hézagokban, amikor pont nem
voltam legyőzött beteg.

A munkácsi klastrom

A kolostorhoz vezető
út, mint a temető,
emlékekből van kirakva.
Az út menti szilvák magja
éles törként metszi bőrömet.
A szélben erőtlenül evezek
a vízzel ellentétesen haladva,
s az visszatart, a
jelenbe fojtva, míg olyan
öreg leszek, mint az erdő.

A honvágy

A honvágy
letisztult formájának
nincs köze
emberhez, országhoz,
politikához.
Üres tonnák
nyomnak víz alá.
Egyszerű és nemes
gyümölcs a bölcs
könnyecsepp, melyet
halálra születése
készítet,
s alágörögve
a padlón hazatalál,
mint az elcsatangolt,
jámbor lovak,
vagy emlékeidben
a kenyérszag.

Megkövezés

Sokszínű a megtorlások
palettája. Ez a régi táj
is csendes bosszút áll,
mert új hazába jöttem.
Rám hagyott holmi száradó
citromillatot, érthetetlen
rövidítéseket, leradírozott
hegyoldalt, szánkázó
rózsaszín paplanokat.
Morzsát a szám körül,
a hidat meg az
ócskavasakat, amelyeknek
valamiért az ember örül
és közjük kövül.

Lyukas garas

Felizzik fájón a felismerés,
álmaim közepén állok
és mégsem az, mégsem az.
Tehetetlenül rúgom oldalba
a felhőket. Felmart lelke
visszahuppan, láthatatlan
holdként kísért,
akár egy megoldatlan
találós kérdés. Kútba
ejtett érme vagyok,
kárhoztat az örök visszatérés
és benő az idő moha.

Begubózva

A hallgatás sipít,
ahogy kiengedik
a fékeket odabent,
mikor az önként
bevagonírozott sorsok
révbe érnek.
Már nem haragszol
amiért száanalomból
geometrián adtak egy
rozzant rotring-
ceruzát, amíg
a tied még nem került
elő a vagonból,
s ott feküdt
a mélyén gazdátlanul,
behúzva grafit
hegyét, mint
óvatos csiga a
szarvát, s a fejét.

Szökésben

Rám nehezednek
a munkácsi utcakövek,
a kiszáradt kutak
a szememből szöknek,
hátamra ül a
folyóból a hideg,
üdvözlöm a régi
dohszagot, s a koldusok
tekintete kísért, akiknek
nem jutott.

Visszatalálva

Arcom a bús, rézarany
napsugár fogja.
Saját nyomaim keresve
futok egy életen át
feledve imát,
szélbe kapaszkodva,
reményről lemondva,
várva a vihart, hogy
sercegve hűtse lelkemet.
Látom önmagam:
a gyermeket múltam
csonkjain játszadoxni.
Intek, s ő visszainteget.
Egyek vagyunk: én,
s az emlékezet.

Szabadulás

Ismerős mozdulatok
bomlanak ki a 15 éves
rácsok mögül.
Szétfeslik a kötés
ott belül.
Csak a szél miatt
áll el a hídon
a lélegzetem, mikor
ráismerek egy régi-
régi kőre, az erdőre,
egy darab földre – a szemfedőmre.

A régi ház

Azt mondod: a fene
megette! S közben nézed
azt az édes, elátkozott
tákolmányt, mely nem ereszt
és egyre üresebb. Ki
tudja, miért kellek neki?
A parton kedvenc padom
körül kecskék legelnek,
s a víz – mint most velem
az idő – mintha vissza-
felé folya. Elesve
húgyszagú utcákon
bömbölve rohanok
követelve anyámat, apámat.

Aztán ülök csendben
madarakat lesve, a fa
árnyékába nőve, szép napok
homlokát rejtegetve,
mint bolondgomba
az éjszakák titkát.

A ló

Ma egy vak ló szemében
láttam magam, egy
tejfehér, múltba néző
gömbben. Körülöttem
zöld mezőn éjszakát szelidítve
legelészett a napsugár.
Meredt a ló a Kárpátok
fölé magasodva, hogyan
párolog a föld,
s nyíltak meg
titkaikkal a fák.
De ekkor pislogott,
levetett magáról,
s hontalanok
lettünk: én, a füvek, az utcák.

A játszótérre visszatérve

Fáim közt állva
csodálkozunk: mennyire
becsap egy emlék.

A nyári esték fénye
a bútoron, a poron
átszűrődő fénysugár,
a szél a hídon messze jár.

A sarokba hajított kislapát,
a vigasztalan égen lógó
lila húsú felhők, mint
haragos, májusi orgonák.

Mára mindez csak
testemben bolyongó
sejtés. Hiába ígért

elméd változatlan tájat.
Kik elhiszik, mind
megraboltan állnak.

A partomon

Még soha nem szerettem
annyira élni, mint ebben
a gumicsizmás hideg
latyakban, kókadt égővek
alatt. Ezen
a zörgő cigányszekéren
a rugó is csak nevet.
Tocsog a fáradt kerék
és a hegynek menet
a kövér füvek lökik felénk
a szelet.
A Nap, e sápatag
nárcisz-mag alatt
hajlok meg mint elítélt
a hóhérnak
megadóan. Csak a megcsonkított
gyertyáknak súgom: veletek
könnyezem. Idáig sodort
a Latorca, a szürkére csiszolt
követ,
s kutyaként a féltett
csontot, óvatosan kitett.

...mint a szótlan néma bögrék

Festő ismeretlen

Polcomon emlék-csokrok.
Azt mondd, száraz virágok
alatt aludni lehangoló.
Ágyam tövében van már
régen két festmény.
Egy várbörtön, és egy
moszkvai ravatalozó.
Hát nem romantikus,
ha egy kép így összeáll?

Nyárkergető

Szomjas fénnel betakarsz
az Illés kút mellett.
Cigánykodunk – mondd, és
egy verset
morzszálva elhadarsz.
Sietsz? – kérdezem, de
te csak rámutatsz:
a pad alatt maradt
egy körtecsutka.

Kukta

A szélben hajam suhog,
mint a gúzsba kötött
fa-koronák.
El vannak már zárva
a kerti csapok
is, mint az elkötött,
meddő macskák.
Sírnak a csendes
nyulak, mint vágás
idején az ideges
rángás.
Úgy kell, akár az élet,
egy kis megbocsátás.

Mint lábasra a fedő,
hogy ami benne van,
holnap is legyen ehető.

Advent

Hétfőn túl sok a fény,
túl sok a reggel.
Véres csikot üt egy ág
a teli városon át
szilvalekvár-kék szemekkel
munkád felé verekszel.

Azután meggyújtod a tüzet, melegszel, és várakozunk.

Kedden felébredve
vergődöm egy hullámcsat
habjain evezve.
Átöltöznek a meghibbant
színek, félmeztelenek a szelek.

Szeretsz? – kérdezzük folyton, és várakozunk.

Szerdán csak nézek
sandán a félbevágott
hegyre. Vonatot ugatok,
mint mérges kutya,
de nem ér hangja
a neki szánt helyre.

Háború után magot ültetünk, és várakozunk.

Csütörtökön azt érzem,
a mező közepén
porba hullt önérzetem
elefántként tapossák hangyák.

Megsirattam Jézust hat évesen, és várakozunk.

Pénteken a zsebemben
mogyoróhéj porlik,
a hópehely tenyeremben
elgurul, eltörik.

Fáradt borzadállyal ülünk le, és várakozunk.

Szombaton a golyóstoll pontja
mered rám törvényt bontva.
Mintha az örömtől, csóválástól
is meg lennék fosztva,
mint fark nélküli eb.

A várakozás türelmetlen,
az évgyűrűk sem
állnak jól a kezemen.

Hagytuk, hogy így legyen,
hagytuk, hogy így legyen...

Vasárnap: a nagy érzések
mint a hétköznapiak,
mind múlva figyelik némaságom.
Rakosgatom a széthullt álmom.

Adventkor mindig egy kicsit
megérkezünk, lefékezünk,
feledve a heti kint,
húsz év múltán is várva
egy újjászülető csodára.

Újév előtti összegzés

Tövis testű
feldíszített karácsonyfa.
Ráaggatott lámpája
szemaforként kacsint
csúfolódva.
Ablakon remeg
a sárga, esti fény.
Fáraszt ez a tarka
nyomorúság. Kék
az ég, s én meg-
merítkezem.
Egyedül maradtam,
mint a szótlan,
néma bögrék.
Hontalanok, mint
te meg én.

Este hat után

Hat után másként jár az óra,
bujócskázni tudnak a fák,
s ha hazatérnek nyugovóra,
fehéren szállnak az imák.

Hat után szabad a lélek,
egyetlen, mire szükség lesz
csak egy gyertya, a tiszta láng,
hol lepkék lelnek tűzhalált.

Ha picit jóság is jutna
belőled a szavaimba
Uram! Olajfák sűrű csönd-
je ülne bársony könnyemre.

Ha csak picit jutna tőled
a soraimba, minden így
maradna változatlanul,
s a hétköznapijaimban
édes szürkeség honolna,

anyám nyugodt mozdulata
a végtelenbe szállna és
az, amire szükség volna,
csak egy vékony, igaz láng.

Szálló-alany

Bütyi, a korcs, szerette,
ha a hasát vakargatták.
Zsömleszínű kis kerek
hasa volt.
Szerette, ha nem felejtették
el etetni.
Nem csaholt
sokat, csak amennyit kell.
Bütyit szerették
még a vendégek
is. Bütyi esszenciája
lett valaminek.
De Bütyi apró körme
nem kopog többé.
Valami modern dzsinnek
műve lehet,
mert csak a teste
tűnt el, a lénye
itt rekedt.

A fehér Halál *Szapudi Andrásnak*

A temetésen
fekete cipő-
orrok szimatoltak
körbe. Utolsókat
kortyoltak a késő
nyári naptól.
Észrevétlen
távoztál, hirtelen,
mint menekülő
előadás után:
a művészbejárón.
Felettünk varjak

szállnak, mint
virrasztó gondolat
és pisszeg
az ezerszagú fény.
S mi csak
lógunk e nap
gyászos függönyén.

Holtak napja

Fehér tollak borítják a fát.
Illó díszben nézem a koronát.
A madarak emberek,
a tollak meg levelek.
A szívlapát csücskénél kereszt,
összeszedni az elhullott neszt.
A póznáról varjak lógnak
a temetőre.
Mellettük ülök várva a jövőre.

Sírhagyók

Halottak napján
kimegyünk a temetőbe.
Egyetlen sírhoz járunk,
a többit felveri a gaz
valahol a Kárpátok alatt.
Egyetlen síron gyújtunk
ezernyi gyertyát.
Azokért, akik ott vannak:
odaát.

Hamvazószerda

Testvérem és sógorom emlékére

Úgy mentünk, mintha
csak odatévedtünk volna
a temetőbe. Szerda
volt. Hamvazó. Fekete
orgona illata kísért,
súlyosan nyakunkba
ült a gyászzene. A
ravataltól féltem. Bent
térdre borul a lélek,
s már hiába kérlek...
másodszor fogadtok
örök hűséget.

Tavasza van,
nektek láthatatlan
ahogy felettetek egy
ősz tarkó megremeget.
Komor kérdőjelként
gömbül fölletek,
hogya miért és
vajon merre lehetetek?

Alkonyat

Nagyanyám haján
(mely sokráncú rengeteg)
szendereg az idő,
fehéredik a napsugár.
Úgy alszik, akár össze-
gömbölyödve a csecsemő.
Szemhéjára belülről vetít
egy tangót, majd néhány
fát, melyet még vörösbe
márt egy-egy sugár-ecset.
S amint résnyire nyílt
e vetítőszoza ajtaja, rám-
villant szeméből a fáradt
alkonyat.

Angyalkavics

Ez egy kép a nagyapámról.
Nem ismertem, de néha
úgy tűnik, itt él ő is valahol,
akár egy vénséges aranyszabály.
Talán a faluból a városba
gyalogol egy-két lim-lomért,
hozzánk is beugrik olyankor,
csóválja fejét a kertben:
bezzeg az én időmben...
Arcom kezébe fogja, tenyere
erezett, mint a diólevél.
A vonalak bőrömré idomulnak,
száraz ráncokká alvadnak,
olyanok lesznek akár
a kőbe vésett csipkés pókfonat
az izmos szarkalábak
a szem alatt, még ugrálnak
is, mert ott egy izgő-
mozgó szembogár.
Nagyapám tekintete rám nő
és kéregeként betemet. Bő

a termés, sok a dió – nevet.
Poros zsákba szedi
a guruló őszi szemeket,
a zamatot. Az idő
zörögve a diókra kövül,
ahogy távolodik odafent
hátán az angyalkavicsokkal
és ott biceg a Nap körül.

Reviczky Krisztina (1976, Munkács) Kárpátalján élt 1987-ig, amikor szüleivel Ajkára költöztek. A helyi Bródy Imre Gimnáziumban érettségizett, majd Miskolcon angol-arab tanulmányokat folytatott, később a Kodolányi János Főiskolán kommunikációból diplomázott. 1996 óta banktisztviselőként dolgozik.

Eddigi verseskönyvei: *Kapaszkodó* (1998) és *Vészkijárat* (2000). A balatonfüredi Quasimodo költői versenyen kétszer kapott díjat.

ISBN 963 218 544 7

9 789632 185446

1000 Ft